

MĀ•M RĀ•DA SVOJE AUTO

ĀĒtvtrek, 24 kvĀ›ten 2007

Nemá ode mne jméno. KdyĀ¾ do nĀ›j vstupuju, nepĀ™ezouvám se, nemá háĀ•kovaný pĀ™ehoz na volantĀ› a dokonce mu nedávám ani pravidelnou hygienu, ale mám ho ráda. Je totiĀ¾ velmi uĀ¾iteĀ•né, zejména proto, Ā¾e mĀ› (tĀ™ebas i pomalu, doveze tam, kam bych mohla jít (tĀ™eba i rychle).

KdyĀ¾ má nĀ›jakou bolest, nerozmazluju ho okamĀ¾itou návševou lékařem, spářanským pĀ™istupem se ulevit slovy „to nic není, to bude dobrý“... UĀ¾ si na to zvyklo, ale jsou situace, kdy toto nepomĀ•. Naposledy kdy mu u prdky blbĀ› blemcal konec výfuku. Vzala jsem ho tedy na pohotovost, kde (zĀ™ejmĀ› stejnĀ› spářanský založer autolékařem pravil, Ā¾e to nic není a konec výfuku mu ukroutil, zabalil do ruĀ•níku a doporuĀ•il následnou kontrolu tam, kde má možnost amputovaný výfuk opĀ›t pĀ™ivaĀ™it. Auto nekulhalo, šlápalo tak, jak dosud, takĀ¾e jsem s návševou tohoto specialisty nechvátala. Trvalo to asi tak mĀ›síc, kdyĀ¾ jsem v noci jela po dálnici, libovala si, jak je parádní po této komunikaci jezdit, nikoliv pouze mĀ›nit místa stání a najedou se mi rozsvítilo... za autem... Nebylo to intenzivní svĀ›tlo, ale pĀ™ímimo nádherný jiskřící roj - jen malinko ho doprovázel nepĀ™ijemný zvuk; ale nenechala jsem se od té podívané rušce Popadla mĀ› nostalgická vzpomínka na vánoce, prskavky na stromeĀ•ku a svítící oĀ•i mých dĀ›tí... sakra, tady taky nĀ›kdo sví na mĀ› bliká?! Aha, to jsou kolemjedoucí auta... fakt nechápu tuhle lidskou závist, jednomu se nĀ›co podařím a ostatní hned by mu to zkazili... nedám se!!! KdyĀ¾ ale za mnou hru svĀ›tel pĀ™edvedl i tirák, sjela jsem na nejbližšší benzínce z dálnice, abych se podívala, Ā•im jsem tu náheru dokázala... hmmm, vejfuk... zadní tlumiĀ• se vepĀ™edu rozhodl podívat dozadu, neudrĀ¾el se a já ho za sebou táhla. Na parkovišti jsem si našla dva ochotné dálkové Ā™idiĀ•e, kteří mĀ› vadného dílu zbavili. Zastávám názor: "Nechceš u mĀ› být? NebuĀ•!" A tak s malým kouskem za v kufru, vĀ›tšim kouskem (tlumiĀ•em) v popelnici, ale s podstatným „kusem“ výfuku stále na místě, a hlavně s radou, Ā¾e „Ā¾ pĀ™ijedete na sídlištĀ›, chce to ten plyn pĀ›knĀ› prošlápnout“; , vyra noĀ•ní krajinou dál. Pánové si ještĀ› poĀ•kali, aĀ¾ nastartuju, palcem ukázali, Ā¾e se jim zvuk líbí (i mnĀ› se líbil, takov nadupané dvojité turbo v benzínu kaĀ¾dá felicie nemá).

KdyĀ¾ jsem druhý den vidĀ›la tu chudinku bezvýfukovou, rozhodla jsem se pro radikální zásah. Zavolala jsem kamarádovi Ā¾ijícím v BrnĀ›, zda by nešlo mému autu transplantovat celý nový výfuk. KdyĀ¾ operace, tak poĀ™ádná, Ā¾ádné šití (ono uĀ¾ taky nebylo kam). Domluvili jsme se, Ā¾e auto pĀ› nechám ho tam do nedĀ›le i na rekonvalescenci a bude. No jo, ale to znamená, Ā¾e zpátky budu muset jet vlakem a nebo autobusem!?! Tady si asi kaĀ¾dý Ā™ekne, proč to zĀ›šení, proč ta panická hrĀ›za? VĀ›dyĀ¾ vĀ›tš dopravními prostĀ™edky, na tom nic divného. Je, u mĀ› je.. Vzpomínám si cca 5-6 let zpátky, to jsem byla v Praze na srazu spoluĀ¾ákĀ•. Sraz byl skvĀ›lý, rozcházel jsem se aĀ¾ ráno a já Ā¾e pojedu do centra mĀ›sta metrem... vĀ›dĀ›la jsem, Ā¾e musím dostat na trasu „A“... Vlezla jsem tedy do metra, popojela pár stanic a pĀ™estoupila. Pak popojela pár stanic a pĀ™estoupila a pĀ™estoupila a pĀ™estoupila…a pak jsem uĀ¾ nepĀ™estupovala (zĀ™ejmĀ› byly vytvořeny trasy „B 1,2,3 atd.“ “C 1,2,3,“; asi vznikla i trasa „D“) stála jsem v mezipĀ™estupu pĀ™estupĀ•, a Ā™vala smíchy, protoĀ¾e mi došlo, Ā¾e tady jsem skonĀ•ila, tady umĀ™u a na den nikdy nedostanu. Ā¾ tu vysílením padnu, bezobličejové masy mĀ› zpoĀ•átku budou pĀ™ekraĀ•ovat, pak uĀ¾ mĀ› jen zadu já se stanu souĀ•ástí metra. Nu, nestala jsem se, vlídná babička o berlích mĀ› z této šlamastiky dostala a vyvedla mĀ› na svĀ›tlo… PĀ™ed odjezdem do Brna jsem se díky této vzpomínce rozhodla dĀ›kladně pĀ™ipravit. Na internetu vyhledala spoje do TĀ™ebiĀ•e. No jo, ale jak z nádraží k domu? Hmm? V TĀ™ebiĀ•i jsem MHD ještĀ› nikdy nejela (tady si budu muset vzít Endiaron, tolik stresu jeden den jinak bez újmy nezvládnou). OpĀ›t internet, MHD TĀ™ebiĀ•e bude zĀ™ejmĀ› na stránkách mĀ›sta - pochopila jsem, proč jsem takto po mĀ›stĀ› ještĀ› necestovala... MHD totiĀ¾ v TĀ™ebiĀ•i není, jen MAD.

VyhledavaĀ• je šikovní vĀ›c.. kdyĀ¾ zadáš název stanice a Ā•as odjezdu, napiše ti tady kam autobus jede... kdyĀ¾ neznáš název stanice - nevádí, kdyĀ¾ neznáš pĀ™esný Ā•as odjezdu, vadí. PĀ™ím pĀ™edstavĀ›, Ā¾e budu klikat 13:00, 13:01, 13:02 jsem se orosila a rozhodla se, Ā¾e tady ne a našla si v plánu mĀ›s názvy ulic, odtud jsem odvodila i názvy stanic a je to doma!! UĀ¾ vím, v kolik a i odkud, jen si musím dát pozor, jakým směrem, páĀ• jsou tu trasy „A“ (smĀ›r tam) a trasy „B“ (smĀ›r zpĀ›t). S pocitem, Ā¾e mám všechno a nic mĀ› nepĀ™ekvapí, jsem druhý den ráno vyrazila... sice pomalu (tssss, zase ty závistivé pohledy dokonce jindy hrdých majitelĀ• meĀ•ákĀ• a audinek), ale stateĀ•ní! Cesta po dálnici byla pĀ›knĀ›, ale kam se hrabe na intimní atmosféru mĀ›sta. Zvuk mého turba se v ulicích odrážel od domĀ›, zelená na semaforech se pro Ā™idiĀ•e i chodce zdála být nezajímavá, všichni sledovali mĀ› a mĀ›j vĀ›z ... krásný pocit, pĀ™ipadala jsem asi jako Husák v šestsetĀ™ináčce. Jen mávátka a barevné transparenty s budovatelskými hesly obĀ•anĀ•m moravské metropole chybĀ›ly. No nic, smutná nebudu, má návševa nebyla pĀ™edem ohlášena, pĀ™ímštĀ› to tajemník musí napravit… ééé… co to plácám :-)) bĀ›hem mých úvah jsem se ve zdravím a s dobĀ™e namasírovaným

sebevĀ›domím dostala k servisu.. Kamarád se na mĀ› zĀ™ejmĀ› hodnĀ› tĀ›šil, protoĀ¾e uĀ¾ vykukoval ze dveřů prý se aĀ¾ tak netĀ›šil, ale šel se podívat, jestli není cvičení NATO a jestli nepĀ™ijely tanky… sprosĀ•ák Ale milej, sdĀ›lil mi totiĀ¾, Ā¾e zpátky nebudu muset jet vlakem, dokonce ani autobusem, Ā¾e zĀ™ejmĀ› opravu zvládne ještĀ› ten den ... mohlo mi být krásněji na svĀ›tĀ›? Otázka, která nyní nastala, znĀ›la: co já budu zatím v BrnĀ› dĀ›lat JistĀ›, mohla jsem se pustit do hltání odborné literatury, nastudovat první pomoc svému autu, ale kamarád mi to rozmluvil, prý to nemá cenu (zĀ™ejmĀ› byly pĀ™írůĀ•ky nekvalitní, asi nĀ›jaký zaĀ•ínající autor umístil do opravného zaĀ™íze prvotiny). Prý se mám jít jen tak kouknout do mĀ›sta.. Film Cesta z mĀ›sta jsem uĀ¾ vidĀ›la, ale cestu do mĀ›sta, notab

Brna ne.. první díl? DozvĀ›dĀ›la jsem se, Ā¾e táááhle je zastávka šalin, Ā¾e si mám pĀ™ipravit konkrétní sumu penĀ›z a Ā¾e mám jet dvojkou.. PĀ• „nejsu blbá, ne?“; odmítla jsem doprovod a vydala se směrem zastávka šalin. Našla jsem ji velmi dobĀ™e, mám skvĀ›lý orientaĀ•ní smysl. Na zastávce jsem Ā•ekala pomĀ›rnĀ› dlouho pĀ™ijíĀ›dĀ›ly sem tramvaje, jen šalina Ā¾ádná… to je doba.. aĀ¾ po vyslechnutí rozhovoru dvou týpkĀ• „jedeš taky šalinou“ a po jejich nástupu do tramvaje, mi bylo všechno jasné, toto je šalina, a jooo! Nastoupila jsem tedy do dvojky.. a zase problém - pokud Ā•lovĀ›k nemá lístek, musí si ho zakoupit u Ā™idiĀ•e.. Ā™idiĀ• mĀ›l na své kukani informaci, Ā¾e lístky prodává pouze ve stanici, jenĀ¾e já ve stanici nastupovala a po

http://www.kudlanka.cz Vytvořeno pomocí Joomla! Generováno: 17 January, 2022, 09:29

nástupu se Ā™idiĀ• rozjel. Ale nevadí, poĀ•kám do pĀ™íští zastávky. ChtĀ›la bych se ho optat, jestli jedu správnĀ› do centra, ale on má›l zákeĀ™nou zbraĀˆ ve formĀ› další cedulky, na níĀ¼ bylo krásnĀ› napsáno „nemluvte za jízdu s Ā™idiĀ•em“.. (nevadí, poĀ•kám do zastávky). JenĀ¼e - na další zastávce se do tramvaje nahrnulo spousta lidí a stejnĀ› jako já má›li plán Ā•.1, tedy zakoupit si lístek. JistĀ› uznáte, Ā¼e si takový Ā™idiĀ• tramvaje nemĀ› Ā¼e udĀ›lat pauzu u prodej lístkĀˆ a na pokecání s turisty, on musí hlavnĀ› jet, to je jasný.. Lístek se mi podaĀ™ilo koupit aĀ¼ 4. zastávku, ptát jsem se neodvĀ›řila... Po nĀ›kolika dalších stanicích jsem se z reproduktorĀˆ uvnitĀ™ vozu dozvĀ›dĀ›la, Ā¼e jsme na starĀ™ Ā™bitov a opouštíme sektor A a vjíĀ¼díme do sektoru B.. (moĀ¼ná to byl sektor 1, co jsme opouštĀ›li, nedávám jsem dobrý pozor, protoĀ¼e jsem se bála, Ā¼e sektor 2 bude na onom svĀ›tĀ›). Uf, tak ne, nebyl to vjezd do krematoria, mám prý ale posoudit, jestli jízdenka u Ā™idiĀ•e mnou zakoupená je dostaĀ•ující a nepotĀ™ebuji jinou? Prohlídla jsem si tiket, docela pěkný lístek.. ten je urĀ•itĀ› dostaĀ•ující.. Lidí ve vozu ubývalo víc, neĀ¼ pĀ™ibývalo. Sedla jsem si a dívala se z okna - a helow, znám, tudy jsem jela autem :-))), tu jsem pĀ™ijíĀ¼dĀ›la do Brna autem... JeĀ¼išimarjááá, my jedeme nad dálnicí!!!! Sektor B nebo sektor dvĀ› bude urĀ•itĀ› Bratislava, smĀ›rovky podél cesty by tomu odpovídaly!!! Nedbala jsem textu na Ā™idiĀ•ových tabulkách a zahulákala jsem na nĀ›j „Jedete do centra BRNA?!“ Ā™idiĀ• odpovĀ›dĀ›l, ale nejel... z opaĀ•nou stranu. Na pĀ™íští zastávce jsem vystoupila a má›la pocit, Ā¼e jsem hruška. Ta taky stála v širém poli. Ovšem ona si zvykla, ale já tu koĀ™enit nehodlám (jenĀ¼e podle jízdního Ā™ádu asi zakoupením… tramvaje tu jezdí asi jen v únoru a ve Ā•vrtek). A to uĀ¼ mi volá kamarád, Ā¼e mám auto pĀ™ipravené a kdepak jsem.. (byla jsem slušná, mému sdĀ›lení Ā¼e jsem tam, kde je teplo, ale tma, se smál). PĀ™ijela tramvaj jedoucí smĀ›r centrum.. Jako zkušený tramvajový jezdec jsem cestu zpĀ›t zvládla bez újmy. Návrat do TĀ™ebíĀ•e taktĀ¼. Navíc jsem byla bohatší o cennou zkušenost, Ā¼e pro jízdu dopravním prostředkem ještĀ› nejsem. sjetiny